

MURAKAMI

RYŪ

69

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

POLIROM
2026

Cuprins

Arthur Rimbaud	7
Iron Butterfly.....	26
Lady Jane.....	47
Daniel Cohn-Bendit	65
Claudia Cardinale.....	84
Imaginația la putere	102
Just Like a Woman	118
Alain Delon.....	133
Lyndon Johnson.....	147
Cheap Thrills.....	163
Non ho l'età.....	177
Wes Montgomery	193
Led Zeppelin.....	210
April Come She Will	225
Velvet Underground.....	239
It's a beautiful day	252

Cred că v-ați prins că nu i-am vorbit așa.

— Hei, mă duc să mă culc!

Se distra de minune privind fetele în bikini din Eleven PM, iar când m-a auzit, s-a întors brusc spre mine, aruncându-mi o privire dură, de părinte.

— Ce e cu tine? Te culci la ora asta? m-a întrebat fixându-mă cu privirea. Înainte de război, când eram la gimnaziu, stăteam treaz și învățam până la patru dimineața...

Deodată, s-a oprit și și-a întors capul spre televizor, atent la ce se petrecea pe ecran. Chinuit de o râgâială puturoasă, și-a dres glasul și a continuat.

— Ken, să nu o superi pe maică-ta.

Mă lovise drept în inimă. Să fi știut al bătrân ce pusesem la cale în noaptea aceea? Presimțeam că avea bănuielile lui. Nu, nu avea cum să știe, de unde să fi aflat?

Să nu o superi pe maică-ta... La naiba! Fir-ar să fie! De ce mi-a servit tocmai acum o predică dintr-aia clasică? Am urcat la mine, m-am schimbat de haine și am ieșit pe terasa unde ne uscam rufe. Era lună plină. Încet, fără să fac zgomot, m-am încălțat cu bascheții. Pe vremea aia, „teniși“ nu era în vocabularul nostru. Le spuneam *bashu*, o prescurtare a englezescului *basketball shoes* trecut prin japoneză.

De pe terasă am coborât pe acoperiș. În fața mea se vedea cimitirul. Sub lumina lunii, un șir de pietre funerare se întindea

la același nivel cu acoperișul casei. Am sărit în cimitir, mai bine zis peste o piatră funerară. Nu eram religios, dar m-am simțit vinovat. Întotdeauna mă strecuram din casă prin cimitir, ca să mă duc la cafenelele unde se asculta jazz sau la un film porno, ori la pensiunea unde locuia Adama. Eram îngrijorat că într-o zi ocupantul de sub piatră mă va pedepsi. Când eram copil, bunicul avea un prieten chel, comandant de navă. Cum bunicul meu fusese doar locotenent-comandor, chelbosul îi dădea ordine și la zece ani după ce se terminase războiul. Chelbosul venea la noi în mijlocul zilei ca să bea, iar bunicul îi ținea isonul.

Mie îmi plăcea de Chelbos fiindcă, ori de câte ori venea la noi, îmi aducea o nouă carte ilustrată. Dar avea un obicei prost: când se îmbăta, se pișa pe pietrele funerare. Bunică-mea nu-l suporta. Îi spunea că nu va scăpa nepedepsit, că o să moară blestemat. Într-o zi, inima Chelbosului a cedat și a murit. Copil fiind, eram convins să fusese blestemat. De fiecare dată când mă aruncam peste vreo piatră funerară ca să mă duc la cinema să văd toată noaptea filme porno sau pentru alte nebunii, îmi împreunam mâinile și repetam întruna *Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă*. Și în acea noapte am implorat iertare, dar situația era ușor diferită. Nu mă duceam să văd un film deocheat, plecam să baricadez școala.

Revoluție. Eram sigur că spiritele mă vor ierta.

Lumina lunii era înfiorător de strălucitoare. Drumul până la școală era ca-n palmă. Dacă nu ajungeam la timp sau greșeam locul întâlnirii, strategia noastră era compromisă.

La miezul nopții, toți membrii organizației erau strânși sub cireșul de lângă bazinele de înot. Ne-am împărțit în două grupuri: unul care scria sloganurile cu vopsea, altul care bloca ușa ce dădea spre acoperiș și atârna bannerul. Eu și Adama eram în grupul sloganurilor, dar mai riscant era pentru celălalt grup: după ce blocau ușa ce dădea spre acoperiș, trebuiau să iasă din școală coborând pe frânghii prinse de acoperiș. I-am convins pe Narushima, Otaki și cei cu care venise Lăbuță să intre în grupul de pe acoperiș, zicându-le că o astfel de responsabilitate periculoasă e cea mai revoluționară parte a întregii operațiuni.

Adama avea rău de înălțime, iar eu nu voiam să risc să mă lovesc. Tocmai când ne pregăteam să ieșim la atac, Fuse, un tip scund, acru și pervers, ne-a tăiat elanul.

— Stați așa!

— Ce e? Am verificat, totul e pus la punct.

— Băieți, cum să vă spun, a început Fuse ezitant, rânjind pervers. N-o să mai avem șansa asta niciodată în viață.

Șansă? Despre ce naiba vorbea?

— Tocmai am verificat și nu e închisă. Închisă?

— Ușa de la vestiarul fetelor. E deschisă. Nu ne tragem și noi sufletul vreo cinci minute, să vedem ce-i pe-acolo? a întrebat Fuse, chicotind ca un mascul în călduri.

— Ascultă, idiotule! Am venit aici să ridicăm o baricadă, pricepi? E misiunea noastră prea sfântă, iar tu vrei să tragem cu ochiul în **vestiarul fetelor**? Dacă îți stă mintea la perversiuni dintr-astea, războiul nostru e pierdut înainte să începem bătălia!

Sigur, așa am fi putut să-l luăm la refec, dar nici unul dintre noi nu a scos un cuvânt. Am încuviințat cu toții, pe loc, planul lui Fuse.

În vestiarul fetelor plutea o mireasmă dulce. Nu că ar fi mirosit așa peste tot. Bâjbâiam prin întuneric și ne trăsnea parfumul inconfundabil al fetelor care înfloreau în adevărate femei. Nimeni nu intră în bazin cu chiloții pe el, așa că presupuneam că fetele se și dezbrăcau în vestiar. Toate. Degeaba le-am spus camarazilor mei să nu mai pipăie rafturile fiindcă își lăsau amprențele. Nimeni nu m-a ascultat. Când Lăbuță a dat peste un furou în ungherul cel mai îndepărtat al ultimului raft de jos, toți ne-am pierdut mințile și nu ne-a mai păsat că lăsăm urme. Am început să căutăm ca

apucații prin vestiar, doar-doar o să dăm peste un chioloțel uitat de fete.

Nervos că nici unul dintre ei nu mi-a ascultat ordinul să poarte mănuși de protecție, m-am plâns lui Adama.

— Ce ne facem cu urmele? Sunt peste tot, pe toate rafturile.

— Calmează-te! Polițiștii nu-ți iau amprente pentru dosar decât dacă ai cazier, nu? m-a liniștit Adama, care-și păstra cu talent sângele rece chiar și în haosul prin care treceam. Crezi că or să ia toate amprente din vestiar și o să le verifice cu cele ale puștilor din școală? Nici să nu te gândești! Doar nu comitem o crimă!

— Ken-san, m-a strigat cu voce slabă Nakamura, unul dintre elevii din anul doi, strecurându-se între mine și Adama. Iertați-mă, dar eu nu mai pot.

Mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— Cum adică nu mai poți? l-a întrebat Adama încordat. Ce vrei să spui?

— Ampretele mele... Mi-am uitat mănușile și urmele degetelor mele sunt pe toate rafturile...

— Fii pe pace, amice! Nu vor veni să caute într-un loc ca ăsta! Și chiar dacă ar veni, nu vor ști cine și unde și-a lăsat amprente...

— Ba da, vor ști... Vor afla că sunt ale mele, n-am să scap. Vă mai amintiți? În anul întâi de gimnaziu, am făcut cu toții sare, da? Era un experiment... Mi-am pus

din greșeală sodă caustică pe degete și mi-au dispărut amprente. Frate-meu mai mare mi-a zis că nu e unul ca mine în toată Japonia, că ar trebui să apar la emisiunea aia de la NHK¹, *Eu sunt acesta*. Aproape toți din clasa mea au aflat și acum mă strigă „Bărbatul fără amprente”. Știam că în noaptea asta ar fi trebuit să-mi fi pus mânușile, dar când am atins furoul pe care l-a găsit Lăbuță, mi-am pierdut capul și am uitat complet de ele. Ce mă fac acum?

I-am atins buricele degetelor: erau jupuite, de parcă ar fi avut cheloid.

— Incredibil! am izbucnit în râs eu și Adama.

— Fii calm, poliția n-o să intre în veci în vestiarul fetelor, l-a liniștit amicul meu.

Tocmai căzusem în reverie, imaginându-mi că în vestiar se schimba și Kazuko Matsui, când Fuse, perversul, a găsit un portofel. A țipat cât îl ținea gura, fluturându-l în aer ca să-l vedem cu toții și luminându-l cu lanterna.

— Idiotule! am strigat la el, iar Adama cel cu sânge rece a plescăit nervos.

Un portofel e semn rău-prevestitor. Oricine l-ar fi pierdut, sigur a anunțat poliția și polițiștii ar fi venit să răscolească vestiarul.

1. Nippon Hoso Kyokai, instituție media de stat, în Japonia.